

האיורים במסכת חולין, לקוחים מהספר 'שיחת חולין' באישור הרב אמיתי בן דוד שליט"א

- דעה שנייה בשם **רב**: החיתוך נמדד רק ברוב חללו הפנימי של הקנה.
  - הגמרא **מספרת**: שבהמה עם קנה חתוך הובאה לפני **רב**. שבדק אותה לפי שיעור רוב עוביה (להטריף אותה). **רב כהנא ורב אסי** אמרו לו: רבנו, לימדתנו שהשיעור הוא ברוב חללה! **רב** קיבל את דבריהם ושלח את הבהמה לבדיקה לפני **רבה בר בר חנה**. שבדק לפי רוב חללה, ומצא שהיא כשרה, וגם קנה בעצמו מבשר הבהמה בשווי של שלושה עשר מטבעות ("איסתירי פשיטי").
  - הגמרא **מקשה** מספר קושיות,
    - איך **רבה בר בר חנה** הכשיר בהמה **שרב** נטה לאסור? הרי חכם שאסר – חברו לא רשאי להתיר! והגמרא **מתרצת שרב** לא פסק לאסור אלא התלבט ושלח אותה אליו לפסיקה.
    - קושיה **שנייה**: איך **רבה בר בר חנה** אכל מהבשר הזה? הרי הנביא יחזקאל שיבח את עצמו שהוא לא אכל בשר מבהמה שהיה בה ספק והוצרכה לשאלת חכם! הגמרא **מתרצת** שזה רק במקרה שהתרת הספק על ידי החכם, תלויה בסברה שכלית (שבה יש חשש לטעות), אבל במקרה הזה **רבה בר בר חנה** הסתמך על מסורת מרביתיו.
    - **קושיה שלישית**: איך **רבה בר בר חנה** קנה מהבשר הזה ולא חשש למראית עין (שאנשים יגידו שהוא הכשיר את הבהמה רק כדי לקנות בשר בזול)? הרי חכמים אמרו: "הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו!"
    - הגמרא **מתרצת** שהחשש קיים רק כשקונים מוצר שאין לו מחיר קבוע ונמכר לפי הערכה, אבל בשר שנמכר לפי משקל מדויק, וכולם רואים שהוא שילם מחיר מלא, אין חשש.
  - הגמרא **מספרת שרבה** התיר בהמה מספק, וקנה ממנה בשר. אשתו אמרה לו: שאביה **רב חסדא** (שהיה בעצמו כהן) כשהיה מתיר בכור של כהן על ידי מציאת מום, הוא מעולם לא קנה ממנו בשר כדי למנוע חשד!"
  - רבה השיב** לה: שבכור נמכר לפי הערכה ולא במשקל, ולכן יש בו חשד. אבל בשר שנמכר במשקל מדויק אין בו חשד. והעובדה שנותנים לי את חתיכת הבשר המשובחת זה לא קשור לפסיקה, כי בכל יום מוכרי הבשר חולקים לי כבוד ומביאים לי את החתיכה המשובחת.
  - ובהקשר לזה הגמרא מביאה מימרות על הנהגות משובחות של האמוראים, ששנאו מתנות, ולא חסו על ממונם וגם פסקו טריפה על בהמה שלהם.
    - **רב חסדא אמר**: על מי שרואה טריפה לעצמו, שהוא גם תלמיד חכם, וגם נאמר עליו 'וְשָׂא מִתְּנַת יְהוָה'.
    - **מר זוטרא דרש** בשם **רב חסדא**: שאדם שקורא, שונה, משמש תלמידי חכמים (לומד מהם גמרא) ופוסק טריפה לעצמו – עליו נאמר: "יִגְיַע כְּפִיךָ כִּי תֹאכַל, אֲשֶׁרִיךָ וְטוֹב לָךְ". שהוא בוודאי חס על ממון חברו. **רב זביד** מוסיף שהוא זוכה ונוחל שני עולמות: "אשריך" בעולם הזה, "וטוב לך" לעולם הבא.
  - הנהגת האמוראים בקבלת מתנות:
    - **רבי אלעזר** לא הסכים לקבל שום מתנה מבית הנשיא, וגם לא הסכים ללכת לאכול אצלם כשמזמינים אותו, שנאמר בפסוק: "וְשָׂא מִתְּנַת יְהוָה". **רבי זירא** גם לא קיבל מתנות שנשלחו אליו, אבל כשהיו מזמינים אותו לאכול – הוא היה הולך. הוא הסביר שהוא עושה את זה כי המארחים מתכבדים בכך שהוא סועד אצלם.